

Chương 18

Từ sáng tinh mơ, trong khi hai người giáp mặt còn chưa trông thấy nhau thì Ngăn, Péng, Hàm, Chừ, thím Păn và một bọn nam nữ nhỏ mọn qua đã có mặt ở ruộng.

Péng bảo Hàm:

- Anh xem phải đẩy mảng chở mạ ra giữa ruộng cho họ cấy đấy. Anh bảo cả máy ông học trò kia nữa nhé, tất cả phải bốn mảng mới đủ được.

Thửa ruộng to nhất làng dành cho ông Bang từ ngà lên chức quan Châu. Nó dài từ phía bắc cánh đồng giải gần tới phương nam. Người ta bảo rằng đo được chừng hai chục mẫu.

Nó ở vào giữa cánh đồng, hàng năm không cần thả cá giống, tự nhiên cá ở ruộng khác đến ở đây rất nhiều. Phải chăng loài cá cũng biết chọn nơi mát mẻ, rộng lớn ở chăng?

Về cuối tháng sáu, khi tháo Khan, nhà ông Bang phải mất rất nhiều công thao thức mấy đêm trường mới tháo cạn nổi. Số cá hàng năm cần được có tới mười tạ.

Những con cá chép lớn bằng chiếc quạt mo, cá nhỡ, nhỏ nhỏ, cũng tới vài trăm cân và nhỏ nhất bằng bàn tay. Cá béo ngậy mỡ, ăn một con đã thấy chán.

Một cô gái làng gọi Péng:

- Mai kia, thầy giáo và mày tha hồ ăn cá ruộng to nhất làng. Thật là mày tốt số vô cùng. Tao chúc cho chúng mày hưởng mãi mãi.

- Cảm ơn! Này gần sáng rồi, mày đã tằm giàu xong. Có được hai nghìn miếng không? Hoặc mày về nhà tao lấy thêm giàu không ra đây để tao tằm vậy.

Cô bạn Péng đứng nhìn đồng trâu không to lớn, rồi tần ngần đáp:

- Thôi đủ rồi đấy, tao thấy nhiều lắm rồi.

Bồng Ngăn gọi Hàm:

- Hàm chở mảng mạ về phía bắc này. Ở đây chưa có mạ đâu.

Và nàng chợt nghĩ ra, phía bắc hay cạn nước phải trồng lúa nếp "quả vải" nên nàng lại gọi thêm một lần nữa:

- Anh Hàm đem quả vải lên đây.

Trong khi ấy Pég cũng gọi Hàm:

- Anh đem mẩu mạ "lúa gà gáy" thật tốt xuống xới này. Ở đây cần nhiều mạ tốt lắm, ít nhất cao một thước.

Hàm bảo mấy người bạn chở mạ quả vải lên cho Ngăn và chính chàng chở đến cho Pég.

Pég thấy Hàm, nàng âu yếm bảo:

- Chóng quá anh ạ, mới ngày nào chúng ta còn e thẹn, ôm nay đã gần...

- ...Ngày cưới rồi chứ gì? Sao lúc nào Pég cũng bắt anh cùng nghĩ tới việc ấy hay sao?

Bây giờ em hãy tạm gác nó đi. Trời gần sáng, các cô, các bà ấy ra cấy mà thiếu mạ thì các cô cứ bị mắng như tát nước vào mặt.

Pég nhìn chàng lườm yêu, ngúyt chiều lòng:

- Xong cả rồi anh ạ. Em muốn gọi anh đem lên chỉ là đùa thôi, hoặc đề phòng khi thiếu! Ở đây nhiều lắm rồi.

- Thật là cô mình lắm chuyện.

- À! Ngăn nó gọi anh đem mạ lên trên ấy, anh đã mang chưa?

- Chưa, những anh đã bảo mấy người khác chuyên lên trên ấy rồi. Thôi, em cứ chia mạ nhiều đi, anh lên trên ấy một chút.

- Vâng.

Chàng đẩy chiếc mủng đầy mạ lên phía trên, đồng thời Pég nhìn theo không chớp.

Các cô, các bà ăn mặc rất gọn ghẽ đã tới ruộng cấy. Khi gần tới ruộng lớn, họ gọi cô dâu chú rể:

- Pég đâu, thầy giáo đâu? Đã chia mạ và đầy mủng chuối xong chưa? Năm nay lúa tốt bằng đâu người là ít, xem mạ cũng thấy rồi.

Phải, mùa cưới năm nay của thầy cô, trời phải phù hộ cho lúa tốt để làm cưới to tát chứ!

Một bà già khác nhai trầu xong khề khà tiếp nhời:

- Thầy giáo ơi! Bao giờ cưới vợ nhớ đến mời già nhé! Năm nay già sẽ cấy mạ thật mau để thóc chặt bờ

Quay lại bà ta hỏi Péng:

- Cháu ơi! Mẹ đâu rồi bảo xuống cấy lấy may đi để cho chị em còn cấy chứ! Già chỉ lo hôm nay nắng to quá, cấy không xong thì các cháu tha hồ mà khó nhọc. Bây giờ mỗi người đến cấy giúp chỉ làm hộ vài phút, sau cũng bằng các cháu làm hằng buổi.

Péng vâng lời vừa dứt, bà Bang cũng vừa đến, Péng bảo bà cụ:

- Mẹ cháu tới đây rồi.

Sau lúc bà Bang bước chân xuống ruộng cấy lấy may tất cả đều cấy theo.

Hàng mấy trăm người lố nhố cúi lom khòm ra tay cấy chẳng mấy lúc thửa ruộng nhỏ dần đi, lúa mỗi lúc một kín ruộng.

Bà Bang mời họ lên bờ ăn giàu, uống nước. Một lát nghỉ ngơi xong, họ lại tiếp tục cấy nốt thửa ruộng lớn và các khu ruộng lân cận.

Trong khi các bà các cô cấy, những chàng thanh niên tung mạ sẵn trên thửa ruộng trông.

Hàm bảo mấy người bạn:

- Hôm nay người đến cấy giúp đông đảo không thể đếm được. Chắc năm nào cũng vui nhỉ.

Một bạn đáp:

- Vụ cấy năm nay vui nhất đấy thầy ạ. Có lẽ ai nấy đều mến thầy nên mới đến đông như vậy. Lúc này bà Bang bảo rằng có nhiều người chưa kịp mời họ cũng đến cấy giúp.

Bỗng Péng ở đâu lại, nàng bảo chàng:

- Anh Hàm ơi! Lắm cá quá anh ạ. Ruộng to ấy mà, cá chạy ở chỗ nước sâu lúa vừa cấy nằm dạt xuống với nhau.

Thôi anh về nhà với em đi, chúng mình còn xem họ sửa soạn tiệc tùng chứ!

Chẳng biết thằng Chừ, thím Păn đã mổ xong lợn, gà chưa?

- Em về đi! Anh ở lại đây để xem chứ!

- Không, anh về với Péng đi.

Nể người yêu, Hàm chào mấy người bạn ở lại, rồi cả hai về nhà.

Khi thấy hai người, Chừ gọi:

- Xong rồi thầy ạ, bà Bang bảo pha lộn cho vào chảo luộc.

- Chừ làm đi. Bảo Péng đi gọt khoai vàng nấu canh nhé.

Tất cả nhà ai nấy đều cuống quýt việc làm, mấy người chuyên ngồi chẻ tăm cho khách ăn.

Péng nấu canh khoai và hôm nay Hàm phải đóng vai chủ bếp.

Ông bà Bang giao cho chàng nấu vài món lạ để dân làng lạ miệng thưởng thức.

Hàng yến miên được đưa ra ngâm nước đợi cuốn lấy những thớ thịt chân giò lợn chiếc xanh lớn.

Péng nói đùa:

- Hôm nay thế nào cũng có nhiều người không biết gấp miến ăn đâu. Họ phải kêu như nó đấy, rồi anh xem. Anh bảo cắt nhỏ ra.

- Ừ. Nếu họ không gấp được, thì sẽ giúp họ ăn miến một cách dễ dàng. Hôm nay còn lắm món ăn khó gấp đấy. Chẳng hạn món khoai vang hầm với thịt vịt. Anh đó em dùng đũa gấp được?

- Đúng rồi, anh tinh ý nhỉ? Em với anh đi ăn cơm trước đã đói lắm rồi Hàm ạ.

Nàng nói xong, quay lại lấy "cóng" cơm xôi và múc canh, thái thịt sắp ra mâm.

Hàm gọi Chừ, thím Pấn cùng ăn. Chừ bảo Hàm:

- Thầy ạ, dạo này thầy khỏe lắm rồi. Hôm nào con đưa thầy về làng con xem mò tôm. Ở đấy có nhiều tôm lắm thà ạ.

Péng tán đồng:

- Phải đấy, anh ạ! Làng Đồng ấy mà! Nhất là về mùa cạn, tôm ở đấy lên đẻ rất nhiều. Đêm đêm dân làng vẫn soi đèn đến nơi vớt. Có người được hàng tạ trở lên vào lúc nó lên đẻ nhiều. Đạo này thằng Chừ mền thầy giáo nó lắm.

Nó cười và nói:

- Thầy giáo người ta mà lại không quý à! Chẳng hạn chồng mày đấy, mày có quý không?

Péng nhìn Hàm và khen Chừ:

- Thằng ấy đạo này dốt tính ra sao ấy? Nói câu nào cũng cứng rắn và sâu sắc mới chết chứ!

Hàm gật đầu, chàng nhớ lại hôm vừa qua, nó được nghe câu chuyện ông Bang hứa sẽ cưới vợ, chia ruộng cho nó nên sự chăm chỉ, làm việc hoặc tinh nhanh càng tăng gấp bội phần.

Nó ăn vội vàng đứng lên rồi quay lại bảo hai người:

- Con đi giải chiếu sắp sửa mâm bát đây. thầy nhìn xem họ cấy gần xong hết cả rồi.

Hơn năm chục chiếc chiếu cập đều giả trên sàn nhà đón mấy trăm khách đến cấy lúa giúp ăn uống.

Trong một lúc, Chừ đã giải xong chiếu, dọn gần trăm cỗ. Nó chạy ra bảo Péng:

- Tao làm xong ngay. Mày xem có nhanh không?

- Giỏi lắm, bao giờ mày cưới vợ thì lại càng nhanh nữa.

Nó quay lại nhìn Péng rồi đáp:

- Bao giờ bữa cưới của mày cũng trước tao rồi. Mày phải bảo rằng: hôm nào tiệc cưới tao, mày phải làm nhanh hơn thế mới đúng.

Dứt lời nó cười hóm hỉnh. Péng bảo:

- Mày lắm trò hay đấy! Thầy giáo đi đâu rồi?

- Thầy ra ruộng với Ngăn rồi. Lúc nãy thầy dặn tao bảo mày trông nhà và com nước. Thầy ra đồng vì mẹ mày gọi.

- Thày có bảo bao giờ về không? Hay mày trông nhà, tao ra ngoài ấy một lát thôi.

Nó vùng vằng và trêu tức Péng:

- Mày nhớ chồng thế cơ à. Chồng mày vừa ra ngoài đồng đã phải chạy theo ra rồi. Ở nhà lát nữa chồng mày về.

Péng then biết mình nhỡ nhời nên cũng không nhắc lại nữa. Nàng không muốn nó đứng đấy nên sa:

- Chừ ơi! Mày ra cho xôi vào cóong đi, không nguội hết rồi. Bảo thím Păn khiêng mấy cóong rượu buộc vào cột nhà đi.

Péng đứng bên lè cửa sổ nhìn xuống ruộng đang cấy dở dang và tự nhủ:

"Chẳng biết bao giờ cho hết mùa hè để lúa trở bông, cho mùa cưới tới"

Ngày cưới, đối với các cô con gái đã qua thời kỳ lễ ăn hỏi rất lâu. Họ chỉ mong mỗi ngày tháng lướt qua rất chóng vánh, nhanh như bay để rồi họ cùng với người yêu chung hưởng cuộc đời mà từ khi biết yêu vẫn hằng mong mỗi, ước ao.

Trong óc nàng lúc ấy, chất bao nhiêu hình ảnh đẹp nhóm dậy.

Nàng nhìn cái nhà mới của vợ chồng nàng bên kia suối rồi nói một mình:

"Trông đẹp đấy, hai vợ chồng ở vừa vặn lắm."

Đã lâu nay ông bà Bang đã sắp sẵn cho hai người ra ở riêng.

Ông bà mua dụng cụ rồi nhờ dân làng dựng hộ ngôi nhà bảy gian, hai trái, cột gỗ thọ, lợp ván thông rất xinh xắn

Xung quanh nhà rào cánh xẻ rất chắc chắn. Phía trước giồng hoa và đằng sau nhà có ba gian nhà phụ để buộc trâu bò và để thóc lúa. Bên cạnh hai trái nhà có hai cây hồng cảnh, hoa màu đỏ sậm thường nở về mùa xuân, hoa thơm phức.

Nàng nhớ lại hôm nọ vợ chồng nàng đến thăm rồi Hàn bảo nàng:

- Nhà đẹp, người đẹp, cùng nhau chung sống bên dòng suối mơ. Thật là một ước vọng có thể thực hiện được trên miền núi rừng này.

Peng hy vọng rằng mai đây vợ chồng nàng sẽ vui sướng ăn ở với nhau qua một thời trẻ trung tươi đẹp.

Nhìn thấy bọn thợ cấy lên bờ rửa chân tay, nàng quay vào nhà.